BABETT
élete
1. kötet
A kezdet
Alex Sorcier

Babett élete: A kezdet

Alex Sorcier

2020

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

Amikor szabad vagy!

A hit rendszered, és amit a világról hiszel, szöges ellentéte a mindennapjaidnak.

Ha Én nem akarok megfelelni, nem veszem fel a keretrendszert, akkor engem nem lehet irányítani.

Ha engem nem lehet irányítani, akkor engem nem lehet manipulálni sem.

Ha a külvilág zaja nem tud manipulálni, akkor irányítom az Én szép éltemet.

Ha Én irányítom a saját életemet, nem fogom eltűrni, hogy mások szabályozzák gondolataimat, érzéseimet, cselekedeteimet.

Ha elvetem mindezeket, akkor megnyílik a tudatom a szabadságra.

Ha rám akarnak valamit kényszeríteni, fellázadok ellene, mert szabad vagyok.

Ha szabad vagyok, tudom, hogy minden ember egyenlő.

Ha nem kergetek lázas képzelgéseket, akkor taníthatom és tanulhatok minden életutam eseményéből, mely javamra válik.

Ha megszabadulok a szenvedéstől, mit mások keltenek bennem, erős leszek és az egész emberiségért teszek.

Ha a fehéret feketének látom, mert azt mondták, hogy fekete, és a feketéről azt, hogy fehér, akkor a világképem el van torzulva, mert azokra hallgatok, akiknek érdekükben áll az Én megvezetésem.

Ha felismered a szabadság eszméjét, megváltozik a világ, egyenlő lesz minden ember a világon.

Alex Sorcier

A könyv megírásának célja:

Minél hamarabb készen álljanak az emberek a tudatuk átalakulására, legyenek kristályok vagy gyémántok, hogy ez által le tudják győzni önmagukban a félelmeiket, gátlásaikat, megfelelési kényszerüket. Le tudják győzni a dogmatikus hitrendszerüket és a személyes egójukat egy magasabb világrend érdekében. Ezzel közelebb hozva az aranykor beteljesülését önmagunk és embertársaink részére!

Alex Sorcier

1. Fejezet

Gyermekkor

Kispolgári apró házban második gyermekként született Babett, így elszegényedésük után. Mondhatjuk gyönyörű baba volt, bármennyire is rongyos pólyába csavarta édesanyja, akinek az élet árnyékos oldala jutott osztályrészül, kifosztva a családi jólétből és szeretetből.

Zöldülő májusi erdők, virágokkal teli tarka mezők övezték, körülölelték a jelen pillanatát a leánynak, ebben a kicsiny, egészen apróvárosban, ahová még a madár is ritkán látogatott el, de annál boldogabban szállva hozta a szeretetet az élet minden percében főhősünk részére. Világos szobáját egy feslett függöny és egy ócska lyukas kályha díszítette, néhány rozsdafolttal a megélt szép múltja emlékére. Középen egy egészen kicsi, apró asztal, amin a barátnőjével szedett mezei virágok díszelegtek a szivárvány minden színében s a tetején egy csokor búzavirág, melynek halványkék színe összemosódott, a háttérben lévő gólyahír erősen citromsárga erejével, mi hírül adta a nyár jelenlétét. A kompozíciót néhány hatalmas pipacs díszítette, melyek élénkpiros színe a legvadabb képzeletet is felülmúlja, mert az élet vize jutott eszébe Babettnek róla, a vér. A családi vér, melyre nem lehet büszke és a letűnt korokat sem hozhatja vissza, az elveszett örökre.

Az asztal alá betolva egy kopott, jobb időket is megélt szék, ingó lábaival, mely recsegve fogadta már a helyet foglaló vendégét. Jobbra egy kissé foltos, egykor szebb napokat is látott szalmával bélelt matrac, ami anyjának hozományából származik, letakarva az új pokróccal talán még szép látványt is mutat, de az új töltésre mindenképpen megérett. Balra pedig a szoba utolsó díszleteként egy fésülködő asztalt felejtett itt a régmúlt, kifakult szépséget hagyva az utókornak. Volt egy dísze is ennek a szobácskának, melyben Babett született és növekedett, ez pedig a petróleumlámpa, ami esténként ontotta volna a fényt, ha lett volna olaj benne, de sokszor csak egy gyertya volt elé téve és ez adta a szoba minden fényét, mikor a nap elbújt a horizont alá. Míves kidolgozása, az ötvös vizsgamunkája lehetett valamikor, mert igazán nagyszerű, pompás, szemet gyönyörködtető íveket hajtott kecsesen mestere. Vastag arannyal és mázzal futtatta be, ezért a színéből mit sem vesztett az idő vasfogának harapása miatt.

Gyermekkorának majdnem minden szépségét és legtöbb bánatát is e szoba adta, melynek magányából merített erőt, hogy kiemelkedjen a piszkos szürke falak nyomasztó egyhangúságából vagy emelkedjen s áradva ossza szíve és lelke legmagasabb, mindent betöltő és beborító szeretetéből.

Amikor recsegő ágyán elhelyezkedett, majd magára húzta elnyűtt takaróját, átadta közben magát a képzeletének, a gyermeki képzelet határtalan s fantáziadús világának és ekképp álmodott. Oly sokszor a gyermeki tündérálmok tarka tengerében, egy másik világot látott, ahol Ő nem Babett, ki csupán egy szegény kisvárosi ácsmester leánya, elnyűtt ruhában, hanem egy nagyon gazdag, szépséges és gyönyörű hercegnőnek képzelte magát, ki ragyogott, mint az égi napkorong, a lemenő hold sejtelmes alvása előtt.

Álmodott vagy csak foszlányos ábrándok keletkeztek benne a világról, egy szebb, édesebb életről, ahol Ő a várkastély úrnője, aki ebben a palotában él és egy egész szolgahad lesi titkon minden óhaját, kívánságát. Paszományos derékvitézek sorfalat állnak bevonulásakor a márványterem díszlépcsője mellett. Őt csodálva, minden szem reá szegeződött ilyenkor s Ő büszkén lépkedett a sorfal előtt, kecsesen, mintha nem is a földön járna.

Most egyszerre a rideg, fagyos és kemény valóság megcsapta gyermeki ártatlan, szép arcát és

összetört, elillant az álomkép egy pillanat alatt, mikor az esti hűvös szél belopózva átjárja fűtetlen szobáját az ablak alatti repedéseken keresztül. Hirtelen fázni és reszketni kezdett, de közben lelkét égetni kezdte egy jobb sors utáni vágy, viszont a kicsiny szobája látványától lehangolódva csuklik össze újra és újra, minden felemelkedett, magasztos pillanata után.

Édesapja éppen most ért haza, pedig már az óra a tizenegyet is elütötte. Elszédelgett barátaival Monretti úr kocsmájában, heti háromszori szokásához híven, –lemosni a forgácsot –amit oly sokszor mondott anyjának. Csatazajhoz hasonlítható ütemes léptei dörögtek mennydörgésként a fapadlón, ettől a dobogástól pedig nagy por keletkezik, melytől köhögni kénytelen az ember. Nem találkozott vele, sőt nem kellett az apja hideg szavait sem hallgatni, amikor anyját vagy bátyját szapulta szüntelen, ilyenkor folyton ezt tette, amikor több volt kettőnél, és derekasan felöntött a garatra. Ekkor ez a csendes leány megborzongva szorította takarója sarkát félelmében, reszketett, mert sokszor neki is kijutott apja vég nélküli, de annál inkább alaptalan dorgálásaiból, néha a testi fenyítéseiből is. Mit hoz még az este búskomor magánya, neki, az álmodozó kislánynak? Ki anyjának szemefénye s egyben egyik legnagyobb gondja is.

Gondja, mert nehézséget okoz a mindennapi megélhetése a családnak, mióta elvesztette munkáját az uradalmi birtokon. Házvezetőnőként szolgált már hatodik éve, viszont egyre nehezebben bírta a sok munkát, amit Boldon Úr rábízott. Néha elkísérte édesanyját erre a birtokra, ami neki óriásinak tűnt, és ami valójában az is volt.

Kitől is kaphatta volna meg a szeretetet, ez az árvának is nevezhető bájos gyermek, ha nem az anyától? De remélhette ezt? Mióta elvesztették vagyonukat, békétlenség ütötte fel fejét a családja berkein belül. Az anya kötelezettségeinek eleget téve, táplálta szűkös javaiból gyermekeit, néha pelikánmódra, mit sem törődve önmagával, saját véréből itatva két gyermekét.

Az anyja természete igazán csendes volt, mint a hófödte Alpok egy borongós őszi hajnalon. Evelin az édesanya, feláldozta életét a házassága és a családi oltár szentélyén. Szenvedett és számtalanszor elgondolkodott lánykorán, mely örömteli volt s egyben szívfájdító is, melybe vidám percek oly kevésszer keveredtek, jó szót és megbecsülést pedig munkájáért nem kapott, sokszor azt érezte, csak igavonó állatként létezik, megbecsülés nélkül.

Anyai ágon nemesi vér csörgedezett ereikben, viszont a nemesi kutyabőrt kénytelen-kedvetlen fel kellett akasztani a szögre, a nagyapjuk kártya szenvedélye és a léha nők miatt, mert az öreget folyton kifosztották, kizsebelték kártyapartnerei és a fényűző, pezsgős vacsorák is nagy költségeket róttak öreg fejére. De Ő ezt választotta, elindult a szakadék felé, amibe a családját is belerántotta sajnos.

A családi asztalfőnél már rég nem az apa ült, hanem a mindent tudó, házsártos nagymama. A nagymamával töltött idejük alapvetően rossz és irgalmatlanul tárgyilagosnak tekinthető. Dolgozhattak kedvükre az egykor jobb napokat megélt gazdaságuk romjain, de ezen kívül más téma vagy cselekedet, beszélgetés nem történt a családban. Enni kaptak, de többet sajnos nem, mert a nagyi gyűlölt, utált mindenkit. Gyűlölte az nagyapjukat és talán összes ivadékát, az eltékozolt vagyon okozta fájdalom miatt, ezért megutálta az egész világot, mindenkiben az ellenséget látta. Ez a veszteség a nagymamának az agyára ment s többször is idegösszeomlást szenvedett miatta. Ez látszik a rángatózó, zordarcán, mely az öröm legcsekélyebb morzsáját sem hullajtja senkire, soha. Ennek következménye volt a számos szidás és testi fenyítés alaptalanul, mely mindig rajtuk, az ártatlan gyermekeken csattant oly sokszor. Nekik cserzette ki a pálca a bőrüket, nekik fájt a szív és lélek nélküli szeretetmentes élet, a szörnyű valóság itt, a nagymama mogyorópálcájának „árnyékában”.

Ő irányította a megmaradt birtok maradványát, egészen az elszegényedésük utolsó pillanatáig. A

nagymama javára lehet írni azt az egy tényt, hogy neki köszönhetően a leányok mindig kaptak iskolai és egyházi képzést. Persze nem híres iskolákba íratta a leányát és unokáját sem, mert köztudomásúan fösvényebb volt bárkinél a városkában, bátran, kért volna kölcsön a templomi egértől néhány santim-ot. A megszokott iskolai képzés amilyen olcsó, legalább annyira hasznos és tartalmas, sőt kegyetlennek is tűnhet az avatatlan szemű embereknek. Ezekben a bentlakásos, heti iskolákban, mert így hívták ezeket az intézményeket, apácának beillő nők irányítottak és a női lélek és ösztön összes tudásával megalázták a hozzájuk beíratott leányokat.

Kéthetente eljött hozzájuk egy távoli rokon, Adél asszony. Ki apai ágon egy nagynéni. De senki sem kezelte úgy ezt a kapcsolatot, csak Adél néni volt. Se több és nem is kevesebb. Egy igazi kupec-kofa asszony, mindenki ismeri a járásban, feltűnően magas és sovány testalkata miatt. Kimagaslóan feketéllik gyászruhájától a heti falusi piacokon és vásárokban, mint egy óriás varjú, úgy nézett ki. A ruházata mindig ugyan az, könnyen beazonosítható hangjáról, mely éles és rikácsoló, olyan papagájos, az orra pedig karvalyos. Ő a falu igazi hírmondója, nem a kisbíró, aki naponta kidobolja a híreket. Elmondja a születési és halálozási híreket, sőt első kézből tudhatja mindenki, hogy kit hol vert meg az ura, kit kivel látott. A természete fösvény volt, alapjában a jóindulat is messze – messze elkerülte elszikkadt testét. Mert ugyebár köztudomású, hogy az ilyen emberek mind, akik soványak, mindent tudnak, sohasem hibáznak. Pedig kapott Ő is rendesen a néhai párjától éppen eleget, de lepergett róla az ütleg és a tanítás, mint a harmatos fűszálról alászálló bársony vízcsepp az üde reggelen. Volt kitől tanulnia ezt a minden hájjal megkent, aljasnak is nevezhető életstílust, mert néhai férje egy uradalmi birtok intézője volt, aki csak a cselédekkel valamint a szolgákkal tartott néha holmi parancsolgatós, fellengzős beszédet, mely általában csakis rosszallásból és természetesen szidásból állt. Szóval ilyen nagyszerű asszony volt Adél néni.

Adél néni a nagymama bizalmasa is volt mellesleg, kivel megosztotta a hitvány gondolatait. A nagyi vele beszélte meg a megmaradt birtok kezelésének ügyeit, nem a családtagokkal, s ezzel a legnagyobb veszteséget okozva a családnak.

Adél azért valamennyire szerette a családot, éppen ennek okáért szokta elvinni Babettet magához, hogy az egész évi felgyűlt piszok kitakarítása után olyan kegyben részesítse, mint egy kis királylányt, –gondolta Ő – de a takarítás után mindig a következő vásárban találta magát főhősünk nénje egyszínű társaságában. A soron következő vásár Charpontban került megrendezésre, ami nincs messze a múltkori vásárhoz képest, amely Chartresben volt. Babett akkor a szekér rázkódásától és zajától teljesen megbetegedett, se enni se inni nem tudott két napig. A Charponti vásár évente egyszer van csupán, de akkor nagy felhajtással jár. A bejárat melletti jegyszedő bódéból kikandikáló vörös hajú ember néhány fogával, nem a legbizalomkeltőbb jelenség volt Babett szemében, de amint Adél kifizette elárusítóhelyének bérleti díját és beljebb mentek, kitárult ez az izgalmas és színes világ főhősünk előtt. Emberek tarkabarka tömegén vezetett az útjuk a megadott helyhez, ami a bejárattól háromszáz méterre lehetett. Amint beálltak a szekerükkel Adél kiadta kocsisának az utasítását, hogy segítsen kipakolni és este találkozzanak pontosan nyolckor.

Adél ránézett a kocsisra, sandán, úgy félszemmel, a bizalom teljes hiányával és ekképp dünnyögött:

– Akkor legyen itt – utasította Adél –és felpakoljuk, ami megmaradt.

– Rendben asszonyom – nyugtázta a fuvaros és elment.

Adél némi aprópénzt keresett a lánynak és azt mondta:

– Menj és nézz szét, mert ilyen nagyvásárt ritkán látsz, de ne állj szóba senkivel! – Figyelmeztette, mintha féltette volna és egy fél marék aprót adott a kezébe, de végül még utána kiáltott:

– Vigyázz a pénzedre, mert könnyen kiveszik a zsebedből ilyen helyeken!

Babett egy pillanatra még megállt nénikéje előtt, majd elindult felfedezni a vásár rejtelmeit, ami számára még nagy kalandot rejtegethet– gondolta –az otthoni egyhangúság után. Amint sétált az emberforgatagban, jobbról egy kötéltáncos fiút látott elég magasan egy kötélen egyensúlyozni. A fiú ebben a pillanatban észrevette Babettet és elkezdett neki színészkedni, parolázni, tette a szépet mutatványa közben. Ugrált, lépegetett, az esernyőt pedig lazán, bátran eldobta, amivel egyensúlyozta magát. Babett nyitott szájjal bámulta a fiút, aki most szintén ránézett és hirtelen megbotlott a saját lábában. Olyan szerencsésen, hogy még idejében rá tudott ugrani a kötélre és visszapattant újra talpára, de már ekkor széttette a kezeit is. – Hú, ez szörnyű, ez nem nekem való látvány, –gondolta Babett és indult tovább, itt hagyva a fiúcskát a magasban egyensúlyozva. A szomszéd sátor előtt egy cigányasszony vetette a sorskártyát és jósolt az arra járóknak, némi fizetségért cserébe. Éppen egy fiatalasszony állt előtte és Babett akaratán kívül hallotta a beszédet, amit a cigányasszony láthatóan transzállapotban, átszellemülve mondott a nőnek.

– Egy férfit látok nagyságos asszonyom. Egy magas barna hajú, hegyes állú férfit, aki egy ablak alatt ül, dohányzik a lemenő nap halvány fényében, az est félhomályában, egyedül. Fejét tenyerébe támasztva, néz előre a semmibe.

– Ez csak Justin lehet, mondta ki az asszony.

– A fiatalember énekel valamit az ablak előtt, de nem hallom – folytatta a jós. –Egy dalt énekel… igen egy ismert dalt, a szerelmesek dalát. – Majd ekkor felnézett a nőre.

– Mondja tovább, mondja, már az Isten áldja meg! – Sürgette az Úrinő a jellegzetesen cifra ruhás cigány asszonyt, aki kérlelően tartotta előre tenyerét.

A fiatalasszony máris a tenyerébe tett egy két sou-s rézpénzt. A cigányasszony becsukta szemét és folytatta:

– Véres ruhában látom ezt a fiatalembert egy késsel a kezében. –Az Úrinő hirtelen megrettent és riadtan nézett maga elé és a látnok folytatta. – A férfit hat zsandár veszi körbe és… elviszik ebből a rózsaszínű szobából, kísérik a zsandárok szuronnyal a hátánál.

– Jaj, istenem ez a mi hálószobánk lehet… sápítozott az úrinő a fejéhez kapva –mit lát még? – tette fel a kérdést kíváncsian és nagy izgalommal.

– A földön fekszik vérbe fagyva egy ősz hajú idősebb férfi – folytatódott a jóslás.

– Jaj, Istenem ez Édouard a férjem… hagyja abba! –Kiáltotta a nő magánkívül, de a cigányasszony nem hallotta, mert igazi médiumi transzállapotban volt.

Majd így folytatta:

– Sötét pince, sötét minden. Csak ütlegek és jajszó… a férfi egy nevet próbál mondani…

De ekkor az Úrinő hirtelen fellobbant és nem engedte kimondani a nevet, odaugrott és felrázta a médiumot delejes álmából, aki már magához térve a következőképpen reagált a tébolyult nőre:

– Asszonyom fogja a pénzét és az Isten óvja Önt bűnös cselekedetéért! – Ezzel visszaadta a két sou-t, amit kapott a nőtől és megmosta a pénz átadása után a kezét azonnal.

A megdermedt úrinő még ott maradt és a hirtelen ráeszméléstől és megrázkódtatástól patakokban kezdett folyni a könnye… Ekkor már tucatnyian állták körbe őket és kíváncsian mustrálták a jelenetet.

De a cigányasszony sem maradt szenvtelen, még utoljára hozzátette:

– Menjen innen asszonyom, siessen és kérje az Úr bocsánatát hűtlenségéért, amiért felbujtotta szeretőjét erre a szörnyű gyilkosságra!

– Maga őrült notórius hazudozó, tisztességtelen csaló –szólalt meg abbahagyva a sírást az előkelő nő és gyors léptekkel elindult leszegzett fejjel a kockaköves úton, elvegyülve a vásári tömegben.

Babett végighallgatta ezt a beszélgetést, és mint akire jeges vizet öntöttek, megborzongott, mert megértette a történet lényegét. Kicsit elmélázott azon, hogy az emberek vajon melyik asszonyt ítélik el jobban és kinek adnak igazat ebben a leleplező jelenetben, majd folytatta újját a vásárban. Nem akart most arra gondolni, hogy neki is vannak látomásai és bizony ő is megérez dolgokat. Ez a képessége nem szolgált mindig örömére. Előre nézett tehát és keresett egy újabb látnivalót.

Arrébb négy sátorral cukorkát árultak, és mint minden gyermeket, Őt is vonzották az édes illatok. Így hát megállt és mondta:

– Jó napot! Kérek tíz szemet ebből az ánizsos cukorkából, –közben eszébe jutott, hogy apja hozott neki egyszer ilyet a helyi fűszerestől és olyan jó érzés volt. Gondolta főhősünk, most is ugyanazt fogja érezni.

– Egy sou lesz kis hölgy a cukorka – adta ki kezéből az édességet az árus, Babett pedig egy hangos köszönőmmel távozott.

A cukorka édes és egyben savanykás ízétől kissé mámorosan érzete magát, andalgott tovább a színes emberforgatagban, amikor meglátott egy késdobáló mutatványost, aki a nagy fényes kését a színpad felé készül dobni. A színpadon egy vékony testalkatú hölgy fehérbe öltözve várta szemrebbenés nélkül a repülő késeket, melyek beleállnak a mögötte lévő táblába. Felemelte a kést a mutatványos, lendített rajta egyet és még egyet, majd letette kezét és ezt mondta a feszültség fokozása érdekében:

– Tisztelt nagyérdemű publikum. A mutatvány nagyon veszélyes, megkérem Önöket, hogy a gyengébb idegzetűek forduljanak el és ne nézzenek ide. A fiatal hölgy fehér ruhában állt a színpadra azért, hogy ha bármilyen apró sérülés is érné testét, Önök azt észrevehessék! – Emelte fel hangját a mutatványos. Tisztelt publikum, kérem, támogassák tevékenységünket! A fiatalember körbe megy most a sorok között, és számítunk adományaikra! – Emelte fel újra hangját a késdobáló. Babett elé ért az említett kisfiú és Ő beletett egy sou-t a kalapba, amit a kezében tartott, majd hosszan elnézte a fiú bájos arcát, aki nem volt több hatévesnél. Ekkor összeütötte a két kést a férfi és máris lendítette kezét a dobásra. Egy-kettő-Há… Majd megállt keze, ezzel is fokozva a hangulatot, míg megvárta, hogy a gyermek a kalappal körbe érjen. Csitt-csatt, ütődött össze a két fényes penge és már forgott is csillogva, suhanva a levegőben, és pikk – pakk, majd megint, pikk – pakk. Mind a négy kés a lány testétől pár centire állt bele mélyen a táblába. Babett vett egy nagy levegőt és elindult, mert ez a látványosság túlzottan meghaladta az izgalmi tűrőképességét és nem volt kíváncsi a folytatásra. Az ő szemében ez a mutatvány értelmetlen kockázatvállalásnak tűnt.

A nagy platánfák árnyékában hűsölve megpihent és körbenézett. Milyen érdekesség,

látványosság köthetné le még a figyelmét. Most Ivett, kedves barátnője jutott eszébe –bárcsak velem lehetne, –sóhajtozott és elszorult a szíve a magányosság érzésétől. Ekkor az emberek feje fölött a távolban meglátott egy forgó színes valamit. Átvágott a hömpölygő tömegen, amikor célba ért felkiáltott magában.

– Nocsak, mit látok? Egy forgóhinta –örvendezett csodálkozva. Ilyet még nem láttam a valóságban, csak a kalendáriumban volt róla egy kép. Megnézett egy menetet, ahogyan a vidám gyerekek visongatva utaztak körbe – körbe. Babett eldöntötte, kipróbálja. Amint elfoglalta helyét egy gyönyörűen fehérre festett ló hátán, kifizette az egy sou-s díjat, máris elkurjantotta magát a tulajdonos. –Vigyázat a menet indul! – Ekkor Babettet átjárta a boldogság. Nem tudta, miért nevet, miért örül ennyire, de akaratlanul is kiült a mosoly az arcára. Boldogsága az arcára volt írva, néha sikított a többi gyerekkel. Elgondolkodott azon, hogy a kicsik milyen felszabadultan boldogok tudnak lenni és a felnőttek pedig nem, ahogy itt is éppen körülnéz, mind komoly arcot mutatnak. Csak itt – ott lehet elcsípni rajtuk egy-egy erőltetett illemmosolyt, melyet kötelességből tesznek. A felnőttek semminek sem tudnak igazán örülni? – Kérdezte magában. Pedig a világ tele van örömforrással, csak meg kell találni – gondolta Babett őszintén a szíve legmélyén. A menet végén megnézte üresedő zsebét és még két sou-t talált benne, melyet eltett és tovább menve bekapta utolsó szem cukorkáját. Az apja jutott eszébe, aki nagyon ritkán örvendeztette meg őt valamivel, de ha mégis előfordult ilyen csoda, az mélyen belevésődött a érzékeny gyermeki lelkébe. Ez az ánizsos cukorka most már mindig az apja szeretetét fogja jelképezni a számára. Sétált tovább a leány és élvezettel ízlelgette tovább az édesség mámorító ízes nedveit.

Ekkor ért oda egy kedves nőhöz, a selyemárushoz, aki színes pultján csodálatos sálakat, keszkenőket árult. Az édesanyjának volt egy gyönyörű színes selyemkendője valamikor régen, emlékezett Babett. A gazdagabb rokonoktól kapta ajándékba. A kendő sajnos elveszett, elkeveredett valahová. Azóta nem találták a kendőt, hogy azt az embert beengedték a házukba éjszakára, szállást adva neki. Ő látta a férfi szemében annak rossz jellemét, érezte, de nem figyelmeztette a szüleit, nem akart árulkodni, alaptalanul rágalmazni. Akkor még csak hétéves volt. Rendkívül tisztaérzésű, szelíd, érzékeny gyermek. Megijesztették a saját intuíciói, megérzései, csak erősen érzékelt, de senkiről nem feltételezte a rosszat. Hogyan vádolhatna meg egy szegény fáradt vándort? Pedig az –gondolt rá vissza Babett –az étkészletből és a gondosan kiöntött gyertyákból is elvitt néhányat, elrejtve szokatlanul nagyra méretezett tarisznyájában.

Most tizenegy évesen szeretett néhai édesanyjára gondolt. Látta maga előtt, amikor a halványsárga-piros mintájú már kissé megkopott kendőjében a templomba bevonult és rászegeződtek a megvető, de inkább irigykedő asszonyi tekintetek. Beültek a második padsorba és Babett hallotta, amint ezt mondják róla Madame Moreau és barátnői. ”Arcátlan, gőgös némber. Mégis mit gondol magáról? Felháborító, szörnyű….”

A selyemárus hangja riasztotta fel múltidézéséből, hozta vissza a valóságba.

– Mit szeretnél magadnak kislány? A szép hajacskádba egy selyemsálat? Kérdezte tőle mézesmázos hangján.

– Jaj, nem, bocsásson meg, ha félrevezettem volna. Nem akartam illetlenül bámészkodni – mondta zavartan Babett. –Nekem nincs pénzem az ilyesmire. Csak eszembe jutott az anyukám, tudja, amikor még élt és… és szóval neki volt egy hasonló szép selyme – magyarázkodott tovább a gyermek.

A selyemárus szabályos kerekded arcával, széles mosolyával így bíztatta a lányt és közben felnézett az égre, ahol mintha az elvonuló sötét felhők arra figyelmeztették volna, hogy mára ennyi volt:

– Nem szükséges nekem magyarázkodnod, az élet mindenkinek neked is, nekem is, tartogat meglepetéseket és veszteségeket. Biztos nem könnyű az életed az édesanyád nélkül, de hogy biztassalak, tartogat még neked az élet jó dolgokat is, nagyon is sokat és most inkább erre gondolj.

– Ön asszonyom igen kedves hozzám, köszönöm. Ez már ez egy jó dolog az élettől számomra, de higgyen nekem, csak feleslegesen tartom fel dolgában, mert nem vagyok abban a helyzetben, hogy megengedjem magamnak az ilyen szépségeket.

Az árus meglepődött a lány választékos válaszán, és kérdezte:

– Drágám, még meg sem kérdezted, hogy mennyibe kerül egy ilyen selyemsál… –Ami itt van például, ez a tengerkék. Igazán szépen állna a hajadban. Csak van egy rokonod a közelben, aki vásárfiát venne neked szívesen. Kivel jöttél?

Babett Adél nénire gondolt és rádöbbent, hogy elillant az idő, ideje mennie.

– Mennem kell drága asszonyom, mert valóban vár rám a nénikém, de az igazat megvallva, valóban illetlen lenne, ha érdeklődésem nélkül hagynám itt – Babett kezébe fogta a könnyű selymet. Megérintette, valóban megcsodálta a gyönyörű kék és narancssárgára festett ragyogó selyemsálat. – Mennyi az ára kérem? – Szólt kedvetlenül, mint aki lemondott legszebb álmáról..

– Csak négy sou aranyom. Hat helyett, mert már igencsak eljött az összepakolás ideje, mennék haza Én is. – Nézett rá az árus. Nagyon jól fog neked állni, már látlak magam előtt. Tedd csak a hajadba, jutányos az ára és aztán szaladj gyorsan vissza a nénikédhez, mert attól félek, hogy kisebb zápor közeledik és az én selymeim azt nem szeretik, –mondta még mindig mosollyal az arcán a gömbölyded árusasszony, de közben azon bosszankodott igazából, hogy a kislányon kívül más érdeklődő nem közelített egy ideje portékás asztalához.

– Ó asszonyom, igazán sajnálom – sopánkodott, nézett ártatlan szemekkel a lány. Két sou-ból nem tudok négyet csinálni, sehogyan sem –zárta rövidre Babett és megindult a forgatag irányába.

– Viszontlátásra kedves asszonyom! Köszönt el, majd még egyszer visszanézett és ránézve a szép kendőre.

Amint visszatekintett, látja, hogy az árus jelentőségteljesen tartja a kezében a sálat és nyújtja felé:

– Gyere csillagom, kössük a hajadba –szólt neki kedves hangján.

Babett szemei kikerekedtek, megcsillantak és óvatosan visszalépett a pult irányába.

– Két souért a tied és segítesz egy kicsit összepakolni. Rendben lesz így? – Kérdezte sietősen a kereskedő és közelebb húzva Babettet belefűzte a hajába a selymet, erősen összekötve. Főhősünk a meglepetéstől szólni sem tudott, csak az jutott eszébe, hogy túl sokat elegyedik beszédbe egy idegen emberrel. Zavartan megköszönte, odaadta a pénzt és segített a finom selymeket összepakolni. Lassan feloldódott és büszkén lebegtette hajában a gyönyörű tengerkék-narancssárga pihe-puha selyemcsodát. –Majd végleg elbúcsúzott az árustól. Gondolta elindul visszafelé és segít Adél néninek pakolni ezt –azt, mikor meglátott egy nagyobb tömeget. Sejtette, hogy valami látványos dolog lehet, ha ekkora csődület keletkezett. Feltételezése beigazolódott, mert egy verekedő párt látott, akik vadul viaskodtak. Az egyik férfinek vérzett az orra. Hirtelen beállt egy harmadik, aki a kisebbet védte, amikor a nagyobb egy kést rántott elő a farzsebéből. Pillanatok alatt játszódott le az egész jelenet. A magas férfi szúrt. A szerencsének köszönhetően az alacsonyabbnak csak a vállát érte a szúrás, de ekkor, néhány pillanat múlva egy lövés riasztotta fel a csődületet a bámészkodásból. Négy

megtermett zsandár érkezett, majd mindhárom férfit hátrakötözve elvitték, miközben vadul ordított a csendőrök parancsnoka. – Senkiházi csibész brigantik, majd az őrszobán elbeszélgetünk, mi volt az a csetepaté, megálljatok! – Mennydörögte a parancsnok.

A tömegből többen kiáltották, hogy a harmadik ember nem bűnös, de ez a zsandárokat most már aligha érdekelte. A végső igazságra a csendőrszobában derül majd fény. Babett ezek után csendesebbre fogta lépteit és szomorú lett ennek az eseménynek a gondolatától, majd visszaballagott Adél nénihez és így szólt hozzá:

– Itt vagyok nénikém, megjöttem – adta hírül nagyon csendesen jelenlétét a leány.

A morcos asszony a napi keresetét számolgatta, felnézett felszínesen, nem szólt semmit, csak nézett fel a kötényéből Babettre. Összeráncolt szemöldökei még öregebbé, még banyásabbá tették ezt a szerencsétlen természetű nőszemélyt. Furcsa vigyor ült az arcára, mikor félvállról megkérdezte:

– Hát az meg mi a csuda a hajadban te lány? –Vetette oda kelletlenül, amire Babett most igazán nem számított.

Valójában igen sajnálta ezt az asszonyt, akibe csöppnyi kedvesség csak ritkán szorult, akkor sem biztos, hogy őszintén.

Főhősünk tudta, hogy erre a gyógyír a szeretet lenne, ha megérdemelné bárkitől is.

Ezért hát így válaszolt:

– Csodálatos volt a vásár, de siettem vissza nénikém, hogy segítsek magának a pakolásban. Lehet, hogy eső jön, és nem szeretném, ha idegeskedne miatta. Vigyem a kosarakat? – Ajánlkozott. Úgy látom, közeledik a kocsisunk – örvendezett lelkesen a lány és közben széles mosoly költözött az arcára. Arra gondolt boldogan, hogy az emberek, alapvetően jónak születtek, ez másként nem is lehet. A teremtő nem hibázhatott. Babett ezt tudta és őszintén hitte.

Anyja életében nem sok, sőt semennyi hasznát sem látta a képzésnek, mondhatnánk. Hamar férjhez ment, vagyis adták a szomszéd utcában lakó ácsmester fiához, Alexhez, Adél közbenjárására és unszolására.

Alex Ruffin délceg, napbarnított arcán visszatükröződik ősei spanyol származása. Fekete haja és fekete szeme vad megjelenést kölcsönzött külsejének. Termetes szálfa növésének és széles vállainak izmos vonulata, tekintélyt parancsolt a szomszédfalu elcsatangoló legényeinek, mikor elengedte sütőlapátnyi tenyerét és helyre tette a dolgokat, az Ő megítélése szerint. Anyja a néhai Evelin Caron az egykoron jobb napokat megélt ifjú hölgy, ki elfeledte gyermekkora boldogságát, így lett a nagymama és Adél protezsálására, utasítására és természetesen a helyes meglátásuknak köszönhetően Evelin Ruffin. „ Majd ha Evelin férjhez megy, meglesz mindene. De jó is lesz neki! – mondta napjában sokszor a nagyi, miközben arra gondolt, mielőbb meg kell házasítani a lányt, mert több kenyér marad az asztalon. Mint kiderült, tévedett a nagyi és csak Evelin hallgatólagos átkát vitte el magával a halálába és szíve minden megvetését, amiért tönkre tette az egész életét, az ő és Adél rossz megítélésének köszönhetően. Evelinnek a hajdani szépségéből a házasságra lépését követően, rossz sorsának köszönhetően, mára pusztán némi apró és satnya maradékát lehetett látni a fakószürke arcán, mert a házasélet viszontagságai és megannyi bánata kivetült szép arcára, tetézve a birtok és a házi teendők sokaságával, Önmaga árnyékává tették.

A keserves évek alatt lekoptak, eltűntek a hajdan fénylő nemesi vonások anyjának üde holdvilágos arcáról s nem játszott már a napsugár sem a kedves arcán, mikor megtörölte könnyes

szemét otthonkája sarkában elgondolkodva sorsán és az életen. Egyszerűségében egy provence-i falusi parasztasszonyra emlékeztet, aki meggörnyedve éli s vészeli át a percek szomorúságát, a mindennapok terhe és súlya alatt. Evelint keserű méregpohárral kínálta az élet, melyet Ő oly sokszor kiürített, feladván ifjúsága fényében szőtt álmait, reményeit. Csak egy gyenge pislákoló mécs maradt a holdfényből, mely gyenge fény már haloványan sem világítja meg csúcsos állát és formás fejét, ebben a kicsi házikóban, melybe házasságát követően került. A nemesi birtok gondtalan életét követően itt tengette életét magányosan az élet által kihasználva, titkon bízva gyermekei jobb sorsában.

Babett apja ügyes ácsembernek számított ebben a gyéren lakott, ócskának nevezhető vidéki kisvárosban, ahol mindenki ismert mindenkit, itt a titok nem létezett, mint fogalom. A hős apáról rengeteg mendemonda keringett, mint egy legyőzhetetlen óriásról, kinek tíz éve nincs már ellenfele a falusi viadalokon. Méltatták erejét és csodálták ügyességét. Minden év derekán, aratás után, az Úr Augusztus havában, eljött a búcsú szent napja, melyet a helyi plébános határozott meg mindig. Számtalan látványosság és mutatványosbódé kínálta a látnivalót néhány sou-s belépő fejében, viszont minden szórakozás közül az erős emberek viadala vonzotta a tömeget leginkább. Alex Ruffin soha sem jelentkezett a viadalra. Őt mindig meghívták. Keresték a férfit, kimondottan a bolond ész, és a marha erő alapján. Megkeresték, aki egy éven keresztül viselheti a város legerősebb férfija címet.

Ő volt az, az Ő apja Alex Ruffin! – Csillogott is a szeme a kicsiny gyermeknek, apja nevének hallatán, de ezt később felváltotta a szégyenérzet. Midig libabőrös volt és kirázta a hideg, mikor elkiáltották apja nevét a győzelme után. Büszkeség vagy valamilyen eufórikus láz kerítette hatalmába, ilyenkor felragyogott arca, mint vakító fénysugár a teremtés hajnalán, mely szétosztja káprázatát a szélrózsa minden irányában.

Egy történet keringett a városban az apjáról: Mégpedig az, hogy Alex Ruffin puszta kézzel terített le egy bikát és úgy földhöz csapta, hogy az rögtön kimúlt. Persze ez igaz is lehet, (de nem volt) viszont főhősünket elviselhetetlen teher elé is állította naponta az apjától való félelme, agresszív, erőszakos viselkedése miatt. Soha nem hallott rosszat róla idegenektől, pedig az otthoni sokszor erőszakos viselkedése és poharazása elviselhetetlen terhet rótt az egész családra.

Apja és anyja kapcsolata kényszerből köttetett, ahogyan e korban annyi helyen. „Majd az idő közelebb hozza Őket egymáshoz”, –gondolta a nagymama és Adél a mesteri tervükről. De a közelség gondolatai is szertefoszlottak, ahogy telt az idő és jött a nélkülözés, jött az egyre sanyarúbb élet, két gyermekkel a családban. Egyre jobban elhidegültek egymástól, fagyosak lettek a mindennapok és a nem létező boldogságuk már csírájában elszáradt, mint a bujdosó holdfény teszi a felkelő nap első sugarai elől menekülve, a csendesség reményében.

Így élte Babett szeretettől mentes egyhangú, nagyon kopár, sivár családias életét, melyben csak álmai és látomásai okoztak örömöt, melyek boszorkányokról, tündérekről vagy éppenséggel a királyfijáról szóltak, mint minden hasonló korú gyermeknél.

Valljuk meg őszintén, melyik kislány nem álmodik a királyfijáról? Mely érte indul a csatába és érte küzd, érte adja vérét és meghalni is kész a szerelemért! Megküzdve a mesebeli sárkánnyal azért az illatos, finom zsebkendőért, hogy a sok küzdelem, szenvedés után boldogan élhessenek, ameddig meg nem halnak!

Nem volt ez másképp főhősünknél sem, álmodozott Babett is, mint minden kislány teszi, gyermekkorának legszebb éveiben, mit sem sejtve eljövendő sorsáról és szomorúságáról. Az életének

másokért való feláldozásáról a szolgálata jegyében, lemondva oly sok örömről, mely érhette volna.

Szalmazsákján a fal felé fordult ismét a hercegnő, lecsukta zöld szemét s újra ellátogatott a kastélyba ahol megálmodta a szerelmet talán egy magas feketehajú herceg személyében, ki fehér lován várta Őt s vele együtt a boldogságot. Szemei elnehezedtek, ahogyan a mozgó függönyt nézte s képzelete szeme lecsukódását követően, messze-messze repítette, túl a valóság szennyes és mocskos percein, melyek ezt a kislányt érték.

Ahogy közeledett a hatalmas bejárati ajtó felé, aminek mindkét oldalán oroszlánfejes arany kopogtatót látott, megnyitotta előtte az ajtót a két díszruhába öltözött lakáj, akik mint a pingvinek, talpig feketében jelezték az esemény fontosságát. Sétál emelt fővel, mint hercegnőkhöz illik, keresztül a széles folyosón s közben nézte a régi családtagok portréit a vászonképek tarka sokaságát a mögötte bezáródó ajtó egyre sötétebb matt fényében.